

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **I. B.**, zastoupené Mgr. Martinem Pisarovičem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 17, Břeclav, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení a) M.S.Quatro, s.r.o., se sídlem Na Hradbách 3, Hustopeče; b) D. Š.; c) Z. Š.; d) město Hustopeče, se sídlem Dukelské nám. 2, Hustopeče, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014, č. j. JMK 124940/2013, sp. zn. S-JMK 124940/2013 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 28. 5. 2014, č. j. JMK 124940/2013, sp. zn. S-JMK 124940/2013 OÚPSŘ **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Pisaroviče, advokáta, se sídlem nám. T. G. Masaryka 17, Břeclav.
- III. Osoby zúčastněné na řízení a), b), c) a d) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 24. 7. 2014 domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 28. 5. 2014, č. j. JMK 124940/2013, sp. zn. S-JMK 124940/2013 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo výrokem II. zamítnuto mj. odvolání žalobkyně (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, stavebního úřadu, ze dne 27. 8. 2013, vydané dne 30. 8. 2013, č. j. MUH/33914/13/13, sp. zn. výst/922/12/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o umístění stavby“), jehož zrušení se žalobkyně také domáhá a dále požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení a) ve smyslu ustanovení § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), povoleno umístění stavby označené jako „dostavba a nástavba bývalé svářečské školy + parkoviště za účelem změny na školící středisko a kanceláře“ na pozemcích parc. č. 620/1, 598/1, 494/1, 475/2, 475/3 a 475/4 v k. ú. Hustopeče u Brna, ul. Jiráskova 490/5. Žalobkyně jako mezující soused s umístěním předmětné stavby v průběhu správního řízení nesouhlasila, pročež podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které jí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. Nyní se dovolává soudní ochrany.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť námitky žalobkyně v odvolacím řízení neposoudil žalovaný důsledně na základě dostatečných listinných či jiných důkazů a nezabýval se také procesními pochybeními stavebního úřadu a konkretizovala následujících šest žalobních námitek.

[4] Nesoulad záměru s územním plánem obce – žalobkyně uvádí, že správní orgány vycházely při svých závěrech ze zpracované Územní studie, přičemž rezignovaly na posouzení toho, zda sama Územní studie, která má podmínky územního plánu pouze podrobněji rozvádět, s ním není v přímém rozporu. Žalobkyně má za to, že Územní studie extenzivně rozvádí pojem „stávající výšková hladina“, přičemž je podle jejího názoru, podepřeného důkazním prostředkem – odborným stanoviskem Urbanistického střediska Brno – zřejmé, že stávající zástavba má charakter venkovské zástavby a zvýšení stavby na dvojnásobek, tedy z původních 6 metrů na zamýšlených 12 metrů nemůže respektovat požadavek zakotvený územním plánem na zachování stávající výškové hladiny. Správní orgány se pak nijak nevypořádaly ani s předloženými listinnými důkazy (např. také s posudkem Asociace pro urbanismus a územní plánování ČR), čímž zatížily své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně uzavírá, že podle jejího názoru je zamýšlený záměr zcela v rozporu s územním plánem obce, a že je s ním v rozporu i předmětná Územní studie.

[5] Nedodržení odstupových vzdáleností – žalobkyně uvádí, že zcela nesouhlasí se závěrem žalovaného, že stavba nemusí splňovat požadavek daný v ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška OTPV“), jelikož tak stanovila Územní studie, protože ta uvedla, že stavba se nachází v proluce. Stavba se nemůže nacházet v proluce již jen z toho důvodu, že se jedná o záměr týkající se nástavby a přístavby již existující stavby. Územní studie je také v tomto ohledu zcela vadná. Správní rozhodnutí explicitně neobsahují stran posuzování odstupových vzdáleností staveb žádné vzdálenosti v metrických hodnotách a pouze přitakávají Územní studii, a proto rozhodně nelze hovořit o řádném a důsledném zjištění skutkového stavu věci potřebného pro rozhodnutí, které by šetřilo práv žalobkyně coby vlastníka sousední stavby. Dle žalobkyně není v případě daného záměru respektován požadavek ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV.

[6] Nesplnění požadavku závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví – Ministerstvo zdravotnictví ČR ve svém závazném stanovisku ze dne 23. 4. 2014 podmínilo schválení projektové dokumentace vypracováním akustické studie, jejíž součástí bude vyhodnocení hluku z provozu navrženého parkoviště ke školicímu středisku – tato podmínka nebyla správními orgány respektována a tato studie nebyla doplněna jako důkaz v rámci správního řízení.

[7] Nedostatečné vypořádání s námitkou proslunění – správní orgány se nedostatečným způsobem vypořádaly s námitkou žalobkyně týkající se proslunění dvora jejího domu a také obytných místností v domě samotném. Žalobkyně v rámci správního řízení dodala znalecký posudek zpracovaný soudním znalcem M. T., přičemž tento dospěl k závěru, že oslunění dvora včetně obytných místností by se realizací záměru dostalo do podlimitního stavu neodpovídajícího požadavku ČSN 734301. Správní orgány nevzaly tento závěr znalce v potaz a konstatovaly, že se v protilehlé stěně rodinného domu žalobkyně nenachází okna obytných místností, aniž by provedly nějaké šetření, při němž by zjistily, že je zde okno do obývacího pokoje s kuchyní. Naopak, stavební úřad se spokojil se závěry odborného posudku předloženého návrhovatelem [osobou zúčastněnou na řízení a)], jež nemůže dosáhnout kvality a objektivnosti jako posudek znalecký. Správními orgány tedy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[8] Opomíjení požadavku § 24 odst. 3 vyhlášky OTPV – uvedený záměr je zcela v rozporu s odkazovaným ustanovením, jelikož bezprostředně ke hranici pozemku žalobkyně má přiléhat poměrně rozsáhlé parkoviště a příjezdová komunikace k němu. Žalobkyně konstatuje, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkou zvýšení hlučnosti a prašnosti, když konstatovaly, že toto je málo pravděpodobné – nicméně skutková zjištění pro konstatování takového závěru ve správních rozhodnutích absentují, resp. jsou nedostatečné.

[9] Nezákonné rozhodnutí stavebního úřadu o námitce občanskoprávní povahy – za situace, kdy žalobkyně vede soudní spor proti osobě zúčastněné na řízení a) u civilního soudu týkající se existence věcného břemena průchodu a průjezdu k jejímu rodinnému domu, nemohou si správní orgány dle ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona učinit o této otázce úsudek samy, neb jen soud může rozhodnout, v jakém rozsahu je dotčený pozemek zatížen věcným břemenem. Správní orgány tedy nemohly mít podklad pro svůj závěr, že v dotčeném prostoru bude nově vybudována komunikace s parkovací plochou, která případný průchod a průjezd k rodinnému domu žalobkyně respektuje.

[10] Žalobkyně na základě všeho výše uvedeného tedy navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 9. 10. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný po shrnutí skutkového stavu věci uvedl nejprve k problematice územní studie, že město Hustopeče má do evidence územně plánovací činnosti vloženu rovněž předmětnou Územní studii, která objasňuje či specifikuje některé pojmy, jež územní plán nedefinuje. Vložení Územní studie do evidence je jedním z aktů územního plánování; orgánem k tomu příslušným byl Odbor regionálního rozvoje MěÚ Hustopeče. Žalovaný jako odvolací orgán ani stavební úřad nejsou oprávněni posuzovat zásady obsažené v Územní studii, ani proces jejího schvalování jako územně plánovacího podkladu. Skutečností je, že dokumentace k Územní studii je prakticky totožná s dokumentací předloženou k územnímu řízení. Územní studie není v rozporu s územním plánem, tato námitka byla řádně vypořádána v napadeném rozhodnutí na str. 10 a násl., žalovaný na něj odkazuje. Názor Urbanistického střediska Brno nemohl být reflektován, neboť se jedná o názor soukromý, byť zpracovaný zpracovatelem územního plánu. Urbanistické středisko Brno není příslušný k posouzení stavby s územně plánovací dokumentací, to je pouze stavební úřad. Stejně závěry pak musí žalovaný učinit i k posudku Asociace pro urbanismus a územní plánování ČR. Námitky byly vypořádány na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí, na které žalovaný v podrobnostech odkazuje. K námitce nesouladu stavby s požadavky § 25 vyhlášky OTPV odkazuje žalovaný na str. 12 a násl. napadeného rozhodnutí – situační výkres stavby zůstává beze změny. K námitce nedodání listin požadovaných Ministerstvem zdravotnictví v závazném stanovisku (akustická studie), žalovaný konstatuje, že v závazném stanovisku byla podmínka určena až pro další stupeň projektové dokumentace, tedy až v řízení stavebním, nikoliv v územním řízení – námitka je tedy nedůvodná. K námitce proslunění, žalovaný konstatuje, že uvedenou námitkou se podrobně zabýval na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Obsahem znaleckého posudku M. T. nebylo posouzení zastínění oken obytných místností, ale oslunění dvora rodinného domu žalobkyně. Zachování hodnoty proslunění pozemků stavební zákon ani související vyhlášky nepředepisují. Znalecký posudek předložený žalobkyní je pak v rozporu s jejím tvrzením o umístění okna obývacího pokoje směrem k zámečku. Podle zástupce investora pak bylo v rodinném domě žalobkyně provedeno ohledání za účelem zjištění podkladů pro posouzení zastínění. Žalobní námitka týkající se požadavku § 24 odst. 3 vyhlášky OTPV je irelevantní – podrobně se žalovaný touto problematikou zabýval na straně 14 napadeného rozhodnutí. K poslední žalobní námitce (týkající se námitky občanskoprávní povahy) žalovaný sdělil, že se nejednalo o námitku, která by znemožňovala vydání územního rozhodnutí, jelikož dokumentace fakticky případné a dosud neprokázané věcné břemeno zohledňuje, neboť stávající vstup na dvůr rodinného domu žalobkyně je v situačním výkresu respektován a průchod i průjezd by tak bylo možno zachovat. V místě případného vstupu a vjezdu je navržena zpevněná plocha areálové komunikace s vjezdem, resp. 1 parkovací stání. I v případě, že by civilní soud vyhověl žalobě a určil existenci věcného břemene žalobkyně, nebylo by toto břemeno stavbou zamítnuto. I tato námitka je tedy irelevantní. Žalovaný považuje napadeného rozhodnutí za zákonné a navrhuje zamítnutí žaloby.

[12] Osoba zúčastněná na řízení a) se k věci vyjádřila tak, že se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného. Osoby zúčastněné na řízení b), c) a d) se k věci nevyjádřily. Vzájemná podání účastníci a osoby zúčastněné na řízení obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[14] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez nařízení jednání napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Zdejší soud úvodem konstatuje, že územní řízení bylo zahájeno dne 5. 1. 2012, přičemž čl. II. odst. 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon s účinností od 1. 1. 2013 (tzv. „velká novela stavebního zákona“), mimo jiné upravuje, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Proto soud, stejně jako správní orgány, přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí z hlediska zákonnosti dle znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012.

IV.A) Nesoulad záměru s územním plánem obce

[16] Podstata této žalobní námitky je založena na zodpovězení otázky, zda je umístěvaný záměr v souladu s územně plánovací dokumentací, resp., jestli byl tento soulad ve správním řízení dostatečně zjištěn. Stejná právní otázka (u totožných účastníků řízení a při posouzení umístění sousední stavby od stavby nyní posuzované) byla řešena zdejším soudem již v řízení vedeném pod sp. zn. 30A 11/2014 (rozsudek ze dne 3. 12. 2015, který nabyl právní moci dne 9. 12. 2015) a zdejší soud nevidí důvodu se při vypořádání této žalobní námitky od závěrů tam uvedených odchýlit.

[17] Na základě napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu soud konstatuje, že správní orgány (a to jak stavební úřad, tak také žalovaný) vycházely při posouzení souladu umístěvaného záměru s územním plánem zejména z dokumentu označeného jako „Územní studie zástavby plochy Hustopeče – bývalá svářečská škola“, jejímž pořizovatelem byl Městský úřad Hustopeče, odbor regionálního rozvoje a zpracovatelem pak společnost Dimence v.o.s., se sídlem v Brně (výše i dále označováno jen jako „Územní studie“). V napadeném rozhodnutí je pak výslovně uvedeno, že „KrÚ ani stavební úřad nejsou oprávněni posuzovat zásady, obsažené v Územní studii, ani proces jejího schvalování jako územně plánovacího podkladu.“ a dále je pak při posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací konstatováno, že „Všeobecný požadavek ÚPN SÚ Hustopeče na „dodržení stávající výškové hladiny“ je v Územní studii vyložen tak, že úroveň stávající

výškové hladiny odvozuje nikoliv pouze kopírováním výšky sousedních objektů, ale ze širšího urbanistického kontextu.“ a dále pak žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnuje požadavky uvedené v Územní studii a uvádí jednak, že „*nezbývá než shodně se stavebním úřadem konstatovat, že umístění navrhované stavby je z hlediska prostorového uspořádání v souladu s ÚPN SÚ Hustopeče i Územní studií*“, a za druhé, že i z hlediska funkčního využití území „*je navržená stavba v souladu s ÚPN SÚ Hustopeče i Územní studií.*“

[18] Z předložené spisové dokumentace, napadeného rozhodnutí a ostatně i z vyjádření žalovaného se pak podává, že správní orgány nezohledňovaly při posouzení souladu záměru s územním plánem obce ani odborné stanovisko Urbanistického střediska Brno, ani posudek Asociace pro urbanismus a územní plánování ČR, které jsou jako listinné důkazy založeny v předložené spisové dokumentaci, jelikož nepředstavují závazný podklad dotčených orgánů, ale toliko soukromé názory zpracovatelů těchto posudků.

[19] Zdejší soud musí v předmětné věci připomenout systematiku stavebního zákona. V Hlavě III označené jako „Nástroje územního plánování“ se nachází Díl 1 (§§ 25 – 30) označený jako „Územně plánovací podklady“ a pak dále Díl 3 (§§ 36 – 75) označený jako „Územně plánovací dokumentace“.

[20] Ustanovení § 25 stavebního zákona stanoví: „Územně plánovací podklady tvoří územně analytické podklady, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území a územní studie, které ověřují možnosti a podmínky změn v území; slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.“

[21] Ustanovení § 30 stavebního zákona stanoví: (1) *Územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí.* (2) *Pořizovatel pořizuje územní studii v případech, kdy je to uloženo územně plánovací dokumentací, z vlastního nebo jiného podnětu. V zadání územní studie určí pořizovatel její obsah, rozsah, cíle a účel.* (3) *Pořízení územní studie z jiného podnětu může pořizovatel podmínit úplnou nebo částečnou úhradou nákladů od toho, kdo tento podnět podal.* (4) *Pořizovatel územní studie podá poté, kdy schválil možnost jejího využití jako podkladu pro zpracování, aktualizaci nebo změnu územně plánovací dokumentace, návrh na vložení dat o této studii do evidence územně plánovací činnosti.*“

[22] Ustanovení § 43 odst. 1 stavebního zákona stanoví: „*Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.*“

[23] Ustanovení § 90 stavebního zákona stanoví: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu: a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho*

prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“

[24] Krajský soud má za to, že v případě územní studie se jedná o neformální odborný podklad určený k ověření požadavků na ochranu hodnot území, k navržení, prověření a posouzení záměrů na změny v jeho využití, variant řešení vybraných problémů a úprav nebo rozvoje některých funkčních systémů v území. Územní studií tak lze prověřovat a posuzovat jakékoliv změny v území bez formálních náležitostí, které jsou naproti tomu vyžadovány u pořizování územně plánovací dokumentace, tj. u zásad územního rozvoje, územního plánu a regulačního plánu. Územní studie je tedy, na rozdíl od územně plánovací dokumentace, nezávazná. K tomu je třeba odkázat i na rozsudek ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009 – 86, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „[z] hlediska rozhodování o umístění stavby je totiž relevantní pouze schválená územně plánovací dokumentace (§ 90 písm. a) stavebního zákona). (...) Územní studie má tedy zásadně charakter podkladu pro pořizování územně plánovací dokumentace (tomu odpovídá její zařazení do dílu 1., hlavy III, části třetí stavebního zákona věnovaného územně analytickým podkladům) a neměla by sloužit k nahrazení úkolů územně plánovací dokumentace samotné.“ Územní studie je tedy odborným podkladem, který není (na rozdíl od územně plánovacích dokumentací) právně závazný. Teprve při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při územním řízení je řešení obsažené v územní studii projednáno a v případě kladného výsledku projednání je v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí zohledněno. Soulad s územní studií nebo odchýlení se od ní však musí být řádně zdůvodněny (viz k tomu Mareček, J. a kol. Komentář ke stavebnímu zákonu a předpisy související. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2013, s. 94).

[25] Předmětná Územní studie zástavby plochy Hustopeče – bývalá svářečská škola byla podle správního spisu vypracována v lednu 2013 z „jiného podnětu“ Ing. arch. P. H., Dimense v. o. s. Pořizovatel územní studie (Městský úřad Hustopeče) využil možnosti dané ustanovením § 30 odst. 4 stavebního zákona a vložil dne 8. 2. 2013 tuto územní studii do evidence územně plánovací činnosti. Z toho plyne, že tato územní studie mohla plnit účel předvídaný § 25 stavebního zákona, tedy sloužit jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a také pro rozhodování v území. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že stavební úřad ani žalovaný nejsou oprávněni zpochybňovat zásady obsažené v územní studii, ani proces jejího schvalování jako územně plánovacího podkladu. Územní studie ve vztahu k žalobním námitkám vychází z ÚPN SÚ Hustopeče a obsahuje podmínky pro vypracování architektonické části projektové dokumentace staveb umístěných v předmětné ploše. Územní studie k tomu uvádí, že „navrženou stavbou bude respektováno určené výškové uspořádání zástavby, tzn. dodržení stávající výškové hladiny, s omezením výšky zástavby max. 3 nadzemní podlaží. Stávající prostorové kvality je třeba hmotově stabilizovat, tzn. respektovat stávající stavební čáru, výšku římsy a šikmou střechu a její sklon. Navrhované výšce stavby územní studie zdůvodňuje, že navrhovaná výška zástavby bude v souladu s regulativy podle ÚPN Hustopeče, jelikož požadavek územního plánu na dodržení stávající výškové hladiny je velmi všeobecný a pojem „stávající výšková hladina“ není v ÚPN dále definován.“ Územní studie nepovažuje za správný jeho zjednodušený výklad jako přesné

kopírování výšky sousedních objektů, ale odvozuje úroveň stávající výškové hladiny ze širšího urbanistického kontextu. Z tohoto pohledu se řešené území nachází na hranici ploch s velmi rozdílnou urbanistickou charakteristikou. Územní studie dovozuje, že zatímco zástavba v bezprostředním sousedství na východní, severní a západní straně si dosud zachovala spíše venkovský charakter, stávající zástavba sousedící s řešeným územím na jižní straně, tj. směrem k historickému městskému centru, má již charakter zcela městský. Ten je typický především vyšší podlažností, celkově větší hmotou domu a využitím jejich parteru pro komerční účely. V centrální části města je všeobecně platný požadavek na postupnou náhradu stávající jednopodlažní zástavby venkovského charakteru zástavbou městského typu, což předpokládá i postupné zvyšování podlažnosti na 2 až 3 nadzemní podlaží. Urbanistická studie vychází z výše uvedených předpokladů a jako „stávající výškovou hladinu“, ke které se vztahuje, proto vnímá úroveň sousední stávající zástavby směrem k centru města.

[26] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval souladem prvostupňového rozhodnutí s ÚPN Hustopeče jako se závaznou územně plánovací dokumentací, přičemž vyhodnotil navrhovanou stavbu jako souladnou s územním plánem. Krajský soud k tomu poznamenává, že z původní ÚPN SÚ Hustopeče je třeba poukázat na obecně závaznou vyhlášku města Hustopeče č.1/2001, o závazných částech změny č. 2 územního plánu města. Zastupitelstvo města Hustopeče dne 10. 10. 2013 vydalo formou opatření obecné povahy nový územní plán, který nabyl účinnosti dne 5. 11. 2013. Správní orgány v předmětném územním řízení posuzovaly soulad umísťované stavby podle původního územního plánu města, neboť rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno ještě za jeho účinnosti. Samotný obsah původní územní platné závazné územně plánovací dokumentace nebyl mezi stranami sporný, avšak sporný byl výklad předmětných regulativů vztahujících se na posuzovanou lokalitu zařazenou jako plochy občanského vybavení a sousedící na severní straně plochami bydlení.

[27] Navrhovaná stavba má tedy takové parametry, které žalovaný vyložil jako splnění dodržení stávající výškové hladiny ve smyslu výkladu obsaženého v územní studii. Jelikož územní studie může být v souladu s § 25 stavebního zákona podkladem pro územní rozhodování, nevidí krajský soud žádnou nezákonnost ani v tom, pokud se na ni žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolával, a to za předpokladu, že vyhodnotil územní studii jako souladnou s územním plánem (ÚPN SÚ Hustopeče). Krajský soud také nemůže napadené rozhodnutí žalovaného hodnotit jako nepřezkoumatelné, neboť kopie územní studie je založena ve správním spisu a správní orgány z ní při rozhodování v území mohly vycházet. Klíčovou otázkou přitom je soulad s ÚPN Města Hustopeče, který žalovaný rovněž posoudil. Krajský soud má za to, že výklad zaujatý správními orgány byl z tehdejšího pohledu ještě v souladu s příslušnými direktivami ÚPN Města Hustopeče, bylo-li k nim možno v plném rozsahu přihlížet (viz podrobněji dále). Z relevantních ustanovení ÚPN SÚ Hustopeče obecně vyplývá, že mělo být respektováno určené výškové uspořádání zástavby s tím, že se předpokládá dodržení stávající výškové hladiny s omezením výšky zástavby na max. tři nadzemní podlaží. Předmětný pozemek je zařazen do Území doprovodného významu pro charakter města, pro něž platí, že je třeba respektovat stávající stavební čáru, výšku římsy a šikmou střechou její sklon, orientaci hřebene střechy. Výslovně zde v regulativech územního plánu není pro tuto část intravilánu obce stanovena specifická maximální výška budov. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil předmětnou umísťovanou stavbu jako souladnou s územně plánovací dokumentací, neporušil tím podle názoru krajského soudu zmíněné regulativy územně plánovací dokumentace (ÚPN SÚ Hustopeče), neboť se jednalo

o možný výklad územního plánu korespondující s vizí budoucího vývoje městské zástavby v této oblasti.

[28] Žalobkyně ve správním řízení předložila též posudek Ing. arch. V. D. (Asociace pro urbanismus a územní plánování) ze srpna 2013, na nějž se v žalobě rovněž odvolává. Podle názoru krajského soudu se žalovaný s tímto podkladem v nezbytném rozsahu vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to zejména v tom rozsahu, v jakém toto posouzení napadalo samotnou aplikovatelnost ÚPN SÚ Hustopeče po 1. 1. 2013. Obsahově se v tomto ohledu jedná spíše o polemiku výkladu právního rámce předmětné věci než o polemiku skutkovou. Ustanovení § 43 odst. 3 stavebního zákona ve znění novely zákonem č. 350/2012 Sb. účinným po 1. 1. 2013, na nějž se citovaný posudek odvolává, uvádí, že [ú]zemní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím. K tomu se vztahuje též čl. II bod 4 přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 Sb., v němž je uvedeno, že „*Části územně plánovací dokumentace, které podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nemohou být její součástí, se nepoužijí a při nejbližší aktualizaci nebo změně musí být z této dokumentace vypuštěny; toto ustanovení se nepoužije pro vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a u regulačního plánu na dokumentaci vlivů.*“ Krajský soud má na rozdíl od žalovaného za to, že lze usuzovat, že určité části ÚPN SÚ Hustopeče se po nabytí účinnosti citované novelizace stavebního zákona pro svou přílišnou podrobnost mohly dostat do rozporu s citovaným § 43 odst. 3 stavebního zákona a lze rovněž usuzovat, že by pak nemohly být v tomto rozsahu ve smyslu přechodných ustanovení citované novely použity (obdobně viz též Mareček, J. a kol. Komentář ke stavebnímu zákonu a předpisy související. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2013, s. 128). Krajský soud však nesdílí názor, že by z toho bylo možno usuzovat na nezákonnost napadeného rozhodnutí, které s ÚPN SÚ Hustopeče naopak pracovalo jako s významovým celkem. V tomto kontextu také žalovaný hodnotil předmětnou územní studii, která vyložila právě tyto podrobnější části ÚPN SÚ Hustopeče (regulativy území doprovodného významu – respektovat stavební čáru, výšku římsy, šikmou střechu a její sklon, v případě již narušených stavebních čar u obytných objektů nebo proluk obnovit původní historickou stopu) spíše extenzivně ve prospěch zastavitelnosti předmětného území stavbou vyšší než je stávající okolní zástavba, a to ve vazbě na optické propojení s budovami v centru města. Krajský soud v žádném případě nesdílí názor, že by aplikace citované nové právní úpravy účinné po 1. 1. 2013 mohla způsobit neaplikovatelnost celého ÚPN SÚ Hustopeče na umísťovanou stavbu, což ani žalobkyně ve své žalobě nedovozovala. Z výše uvedeného tedy považuje zdejší soud tuto žalobní námitku za **nedůvodnou**.

IV.B) Nedodržení odstupových vzdáleností

[29] Podstatou této žalobní námitky je tvrzení žalobkyně, že zcela nesouhlasí se závěrem žalovaného, že stavba nemusí splňovat požadavek daný v ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV.

[30] Ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV stanoví: „Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle

odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.“

[31] Zdejší soud nejprve musí vyřešit otázku, jestli je stavba umístována v proluce, jelikož poté by aplikace předmětného ustanovení nepřicházela do úvahy. Předmětem napadeného územního rozhodnutí je umístění stavby označené jako „*dostavba a nástavba bývalé svářečské školy + parkoviště za účelem změny na školící středisko a kanceláře*“. Zdejší soud již jen ze samotného názvu, ale také z obsahu projektové dokumentace, jednoznačně konstatuje, že se v daném případě jedná o dostavbu a nástavbu budovy, zejména o zvýšení budovy o nadzemní podlaží, a takto umístovaná stavba již jen ze své podstaty nemůže být stavbou umístovanou do proluky, jelikož proluka je sice neurčitý právní pojem, ale musí být vykládán z hlediska smyslu a účelu stavebního zákona jako volný a dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění. Zde se jedná již o prostor zastavěný a to existující budovou, u které dochází k její nástavbě a to vybudováním 3. nadzemního podlaží. Umístovaná stavba minimálně v otázce dostavby 3. nadzemního podlaží (což je elementární otázka pro posouzení aplikace ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV) tedy rozhodně není stavbou umístovanou v proluce.

[32] Zásadní podmínkou pro možnost aplikace předmětného ustanovení je existence oken obytných místností v některé z protilehlých stěn sousedících staveb (tedy v daném případě existence oken u obytných místností žalobkyně).

[33] Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 13 konstatoval, že „*ve znaleckém posudku M. T., soudního znalce [...] je na str. 8 uvedeno, že RD Kurdějovská 3 má pouze 2 obytné místnosti s okny na SV uliční stranu.*“ Z uvedeného pak dle soudu žalovaný dovodil, že se nenacházejí žádná okna do obytných místností na protilehlých stěnách sousedních staveb (rodinného domu žalobkyně) ke stavbě umístované, a proto není nutné aplikovat ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV.

[34] Toto tvrzení však podle zdejšího soudu nemá oporu v předložené spisové dokumentaci. Jak vyplývá ze závěrů odborného posudku, jež byl zpracován společností ENVING s.r.o. v lednu 2012 pro účely stavby „*Školícího střediska společnosti M.S.QUATRO s.r.o. Hustopeče*“ na základě objednávky společnosti INTERPLAN–CZ, s.r.o., uvedených na str. 10 tohoto posudku k posouzení proslunění objektu „*okno Ložnice (12,60 m²) – fasáda do dvorního prostoru*“ tak „*Okno obytné místnosti umístěné ve fasádě do dvorního prostoru může být zastíňováno jednak stavbami navrženými na pozemku parc. č. 620 a jednak okapovou hranou přesahu střechy vlastní budovy č.p. 266.*“ Tento podklad založený ve spisové dokumentaci jednoznačně dokládá, že se na protilehlé stěně sousední stavby pro bydlení (rodinného domu žalobkyně) nachází minimálně jedno okno obytné místnosti, v daném případě ložnice. Zdejší soud pak pro úplnost dodává, že z tohoto odborného posudku pak vyplývá, že se na této protilehlé stěně nachází také prosklené terasové dveře obývacího pokoje, které také mohou být zastíňovány stavbami navrženými na pozemku parc. č. 620. Tyto skutečnosti jsou pak také jednoznačně patrné z fotografií umístěných v různých dokumentech obsažených v předložené spisové dokumentaci. Zdejší soud tedy musí učinit závěr, že žalovaný opřel svůj závěr o skutkový stav, který nemá oporu ve spisech a již jen toto je důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Kdyby žalovaný vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu, musel by nutně dospět k závěru, že není důvodu, proč by se v daném případě nemělo

aplikovat ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV, jelikož je zde objektivně prokázána existence oken obytných místností v některé z protilehlých stěn sousedících staveb a není splněna žádná z výjimek pro neaplikaci předmětného ustanovení.

[35] Na základě výše uvedeného lze učinit následující závěr. Správní orgány v navazujícím řízení řádně zjistí skutkový stav s tím, že není nezbytně nutné nařízení místního šetření, jak navrhuje žalobkyně, jelikož jeho nařízení je na zvážení správních orgánů (dle § 87 odst. 1 stavebního zákona se nařídí jen, je-li to účelné). Soud zde akceptuje jako dostačující ověření místních podmínek dokumenty již obsaženými v předložené spisové dokumentaci s tím, že samotné parametry terénu a výškové poměry připravované stavby jsou dobře zjistitelné i z výkresů v projektové dokumentaci stavby, jejichž nepřesnost žalobkyně nenamítá. Poté, co bude řádně zjištěn skutkový stav, tak správní orgány ověří dodržení či porušení ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky OTPV, kterou na danou věc aplikují, a učiní o tomto posouzení řádně odůvodněný závěr tak, aby bylo jednoznačně patrné, jestli umísťovaná stavba splňuje požadavek odstupových vzdáleností stanovený předmětnou vyhláškou či nikoliv. Na základě tohoto právního posouzení pak v dané věci rozhodnou či zvolí jiný procesní postup. Žalobní námitka je z výše uvedených důvodů **důvodná**.

IV.C) Nesplnění požadavku závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví

[36] Podstatou této žalobní námitky je tvrzení žalobkyně, že Ministerstvo zdravotnictví ČR ve svém závazném stanovisku ze dne 23. 4. 2014 podmínilo schválení projektové dokumentace vypracováním akustické studie, jejíž součástí bude vyhodnocení hluku z provozu navrženého parkoviště ke školicímu středisku – tato podmínka nebyla správními orgány ve správním řízení dle žalobkyně respektována.

[37] Podle předložené spisové dokumentace závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 4. 2014, č. j. 48305/2013-OVZ, stanovilo následující podmínku vydaného závazného stanoviska: „*Další stupeň projektové dokumentace musí obsahovat akustickou studii, jejíž součástí bude vyhodnocení hluku z provozu navrženého parkoviště ke školicímu středisku společnosti M.S.Quattro v chráněném venkovním prostoru a chráněném venkovním prostoru staveb, popřípadě návrh takových protihlukových opatření, aby po realizaci záměru nedošlo k překročení hygienického limitu hluku.*“ V odůvodnění předmětného závazného stanoviska pak bylo konstatováno následující: „*[...] součástí projektové dokumentace ke stavebnímu řízení musí být akustická studie, které vyhodnotí hluk z provozu navrženého parkoviště [...]*“

[38] Zdejší soud shledává, že předmětné závazné stanovisko jednoznačně stanovilo podmínku dodání akustické (hlukové) studie až spolu s projektovou dokumentací pro vydání stavebního povolení, tedy k žádosti o stavební povolení – v nyní soudem přezkoumávané věci (tedy vydání územního rozhodnutí), nebylo předložení této akustické studie potřebné. Soud tedy nemůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, že závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví je vázáno na splnění podmínek, které doposud nebyly splněny. Uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

IV.D) Nedostatečné vypořádání s námitkou proslunění

[39] Podstatou této žalobní námitky je posouzení otázky proslunění zahrady (dvora) žalobkyně a také obytných místností v domě samotném, které mají vhlad do zahrady (dvora) žalobkyně.

[40] Ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona stanoví: „Každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.“

[41] Ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona stanoví: „V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“

[42] Ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona stanoví: „Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických práv.“

[43] Ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky OTPV stanoví: „Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.“

[44] V ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky OTPV, je mimo jiné uvedeno, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky na zachování kvality prostředí. Pojem „kvalita prostředí“ nahradil pojem „pohoda bydlení“ obsažený v právní úpravě za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Nové stavebně-technické předpisy již pojem „pohoda bydlení“ nepoužívají. Dle názoru soudu však pojem „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“ (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42).

[45] Ustanovení § 10 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví: „*Stavba musí být navržena a provedena tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejích uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem nevhodných světelně technických vlastností.*“

[46] Česká technická norma ČSN 73 4301 Obytné budovy v čl. 4.3.5 stanoví: „*Venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března.*“

[47] Ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, stanovilo: „*Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.*“

[48] Ustanovení § 1012 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „občanský zákoník“), stanoví: „*Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.*“ Ustanovení § 1013 odst. 1 cit. předpisu pak stanoví: „*Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.*“

[49] Zdejší soud k výše uvedenému jen konstatuje, že institut zákazu imisí v občanském právu vychází z právní úpravy před rekodifikací a na jeho podstatě se nic nezměnilo. Zdejší soud tedy konstatuje, že typickým případem občanskoprávních námitek, o nichž přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu, jsou námítky tvrdící, že užívání umístované, resp. povolované stavby povede v budoucnu k porušování povinnosti jejího vlastníka zakotvené ve výše citovaných ustanoveních občanského zákoníku neobtěžovat jiného nad míru přiměřenou poměrům a vážně neohrožovat výkon jeho práv. Takovou námitkou je bezpochyby námitka žalobkyně týkající se proslunění její zahrady (dvora).

[50] Pokud ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona ukládá, aby stavební úřad posoudil vznesené námítky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Je-li tedy takto určena např. v ustanovení § 10 a § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb. dostačující míra oslunění, nelze úspěšně namítat nedostatečné oslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. V tomto směru bylo konstatováno již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1602/2008 Sb.), ve vztahu k předchůdci předmětné vyhlášky, že „*Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu je tzv. "přípustná míra" podle stavebně technických předpisů (§ 8 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), kterou je třeba v případě občanskoprávních námitek vznesených ve*

stavebním řízení rozumět i "míru přiměřenou poměrům" v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru." Na tomto závěru opírajícím se i o judikaturu Nejvyššího soudu k ustanovení § 127 odst. 1 historického občanského zákoníku se i po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku nepochybně nic nezměnilo a „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 historického občanského zákoníku i v intencích § 1012 občanského zákoníku lze ztotožnit se závaznými parametry stanovenými v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu.

[51] Žalobkyně v průběhu správního řízení předložila znalecký posudek oslunění zahrady (dvora) jejího rodinného domu zpracovaný M. T., soudním znalcem z oboru zdravotnictví, hygiena-hlučnost a osvětlení, ze dne 26. 2. 2012, který k proslunění dvora před navrhovanou stavbou konstatoval: „Nadpoloviční plocha dvora/zahrady je prosluněna déle než 180 minut a vyhovuje požadavku ČSN.“ V případě realizace umísťované stavby pak konstatoval: „Proslunění dvora/zahrady po zvýšení stavby školicího střediska výrazně poklesne na podlimitní stav, a to na pouhou cca 1/7 plochy.“. K oběma těmto závěrům pak dodal diagramy slunečních drah s ohledem na ČSN 73 4301 a učinil závěr, že „Proslunění obytných místností tohoto RD je podlimitní a nevyhovující požadavkům ČSN 734301 a vyhl. č. 268/2009 Sb. Případné snížení proslunění i dvora/zahrady do podlimitní úrovně by bylo možné považovat za vážné ohrožení zdravých životních podmínek jejich uživatelů – dle vyhl. č. 268/2009 Sb., § 10, odst. 1.“ Žalovaný k této problematice v napadeném rozhodnutí uvedl to, že „Zachování hodnoty proslunění pozemků stavební zákon ani související vyhlášky nepředepisují. Čl. 4.3.5 ČSN 73 4301 Obytné budovy je pouze doporučující a neopravňuje tak stavební úřad k zamítnutí žádosti v případě, že uvedené doporučení není splněno.“

[52] Zdejší soud respektuje fakt, že používání technických norem je založeno na principu dobrovolnosti. Tomu též odpovídá platná právní úprava v České republice, která stanoví, že „česká technická norma není obecně závazná“ (srov. ustanovení § 4 odst. 1 věta druhá zákona č. 22/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Shoda s technickou normou by však měla být jedním ze způsobů, jak je možné stanovené požadavky splnit, přičemž taková technická norma by měla být technickým vyjádřením obecného právního požadavku, který však může být splněn i jinými prostředky. Dobrovolný charakter používání technických norem tak tedy umožňuje přijímat vyspělá technická řešení bez ohledu na rozdílnou technickou úroveň účastníků trhu. Existuje však celá řada případů, kdy je dodržení požadavků konkrétních českých technických norem vyžadováno zákonem nebo podzákonným právním předpisem. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s českými technickými normami může vzniknout především na základě ustanovení právního předpisu, které stanoví, že ve vztazích upravených tímto právním předpisem je nutno dodržovat české technické normy. V těchto případech již lze o určité závaznosti těchto norem hovořit. Technické normy tedy nejsou obecně závazné, v určitých případech se však stanou obecně závaznými, pokud na ně konkrétní právní předpis výslovně odkáže (pro danou věc srov. zejména ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona).

[53] Zdejší soud shledává, že nelze tvrdit, že pokud prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění zahrady (dvora) přiléhající k rodinnému domu, resp. neodkazují na technickou normu, která je proto v tomto směru pouze doporučující, nemusí se stavební úřad ve svém rozhodnutí takovou otázkou věcně vůbec zabývat. I taková námitka je případem občanskoprávní námitky podle § 1012 občanského zákoníku (resp. § 127 odst. 1 historického

občanského zákoníku) a je to právě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3125/2008) jen a pouze stavební úřad, kdo má povinnost na základě vznesení této námitky určit, zda k takovému vlivu navrhované stavby dojde a zda takový vliv skutečně bude představovat obtěžování jiného nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení takové námitky však bude podléhat širokému správnímu uvážení stavebního úřadu, který reálnost již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob posoudí *ad hoc*, případ od případu, podle konkrétních skutkových okolností věci. Toto posouzení je stavební úřad povinen ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit. O tom, že je třeba posuzovat otázku proslunění zahrady, pak svědčí i právní závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2007, č. j. 2 As 61/2006-69, podle kterého: „*Zhodnocení, zda zastínění a snížení oslunění pozemku nepřijatelně snižuje pohodu bydlení, není pouze otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je věcí autonomního posouzení stavebním úřadem po zhodnocení všech relevantních okolností.*“ K tomu zdejší soud pak dodává, že má-li stavební úřad k dispozici technickou normu doporučujícího charakteru, je samozřejmě vhodné k ní podpůrně při hodnocení oprávněnosti námitky účastníků řízení (zde žalobkyně) přihlídnout, popř. uvést, proč normou stanovené limity nejsou ve specifických okolnostech řešeného případu relevantní.

[54] Konečně je třeba zdůraznit, že ani splnění konkrétního limitu stanoveného ve vyhláškách provádějících ustanovení stavebního zákona, ještě neznamená, že relativně vysoké hodnoty ještě podlimitního faktoru se v součtu s dalšími nepříznivými faktory neprojeví v rámci komplexního hodnocení vlivů stavby na okolí formou konstatování, že realizace stavby by vedla k nepřijatelnému zhoršení kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky OTPV. Právě v tomto směru je třeba interpretovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 850/2006 Sb.), který správním orgánům i v situaci splnění technickou normou stanovených limitů hluku vytkl, že se nezabývaly k výslovné námitce účinky poměrně značného hluku na pohodu bydlení (dnes by šlo o „kvalitu prostředí“ hodnocenou z hlediska užívání stavby stěžovatele pro bydlení) také s přihlédnutím na časový rozsah emisí hluku, specifika dotčené zástavby a případnou kombinaci hluku s dalšími formami souběžných imisí. Byť tedy navrhovaná stavba z hlediska samotných hlukových imisí může obstát (hledisko akcentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52 [publikován ve Sbírce NSS pod č. 1602/2008 Sb.]), z hlediska kombinace hluku s dalšími faktory tomu tak být nemusí (hledisko posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116). Stejně závěry pak lze bezpochyby aplikovat i na problematiku souběhu imise zastínění s dalšími faktory v předmětné lokalitě. Stavební úřad by měl při svém rozhodování vzít v potaz i zejména tu skutečnost vyplývající z předloženého znaleckého posudku, že i stávající proslunění obytných místností předmětného rodinného domu je podlimitní a nevyhovující požadavkům jak ČSN 73 4301, tak také vyhlášky č. 268/2009 Sb.

[55] S ohledem na shora učiněné závěry proto soud přisvědčil námitce žalobkyně, neboť z právní úpravy, zejména z ustanovení § 1012 občanského zákoníku a z ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky OTPV ve spojení s ustanovením § 76 odst. 2 a § 90 písm. c) a e) stavebního zákona vyplývá, že každý vlastník je při realizaci svého práva stavět limitován i požadavkem, aby vedle konkrétně stanovených limitů zakotvených v právních předpisech a technických normách budoucí stavbou neznehodnotil nadměrně kvalitu prostředí okolních staveb a neobtěžoval nad míru přiměřenou poměrům své sousedy. Žalovaný tedy byl povinen se i při splnění limitů pro oslunění domu žalobkyně zabývat také námitkou ztráty oslunění (resp.

nadměrného zastínění) zahrady (dvora) přiléhající k domu žalobkyně a zabývat se otázkou, zda takové důsledky z povolované stavby skutečně plynou, a zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu představují již nepřijatelné zhoršení kvality prostředí domu žalobkyně (obtěžování stínem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům). Jak vyplývá z předloženého znaleckého posudku, zahrada před umístěním předmětné stavby zcela zastíněna nebyla a nová podoba povolované stavby (především zvýšení předmětné stavby) povede k významné změně v zastínění zahrady (dvora) žalobkyně. V průběhu dalšího správního řízení tedy bude nezbytné zvážit přijatelnost takového omezení žalobkyně z hlediska tohoto i z hlediska dalších relevantních okolností případu (viz závěry soudu výše k předloženému znaleckému posudku) a případně v zájmu přijetí spravedlivého řešení navrhouvanou stavbu omezit či uložit v podmínkách vydaného rozhodnutí přijetí vhodných kompenzačních opatření (jsou-li možná). Posouzení této otázky však v první řadě přísluší stavebnímu úřadu, ten se těmito otázkami však v dosavadním průběhu správního řízení bohužel nezabýval. Z těchto důvodů je tato žalobní námitka **důvodná**.

[56] Krajský soud závěrem k této žalobní námitce zdůrazňuje, že tento jeho výše uvedený závěr nikterak nerozporuje závěry odborného posudku, jež byl zpracován společností ENVING s.r.o. v lednu 2012 pro účely stavby „Školícího střediska společnosti M.S.QUATRO s.r.o. Hustopeče“ na základě objednávky společnosti INTERPLAN-CZ, s.r.o. K proslunění, resp. zastínění objektu pro bydlení č. p. 266 (tzn. rodinného domu žalobkyně) je v posudku uvedeno, že se jedná o koncový řadový rodinný dům, přičemž podlahová plocha všech obytných místností bytů činí 62,97 m². Podmínkou pro proslunění bytu je tedy proslunění nejméně jedné poloviny všech podlahových ploch, tedy 31,49 m². Dále je v posudku uvedeno, že okna obytných místností tohoto rodinného domu jsou umístěna v uliční fasádě a nejsou zastínována žádnou stavbou navrženou na pozemku parc. č. 620. Okno obytné ložnice umístěné ve fasádě do dvorního prostoru naproti tomu může být zastínováno jak stavbami navrženými na pozemku parc. č. 620, tak i okapovou hranou přesahu střechy vlastní budovy č. p. 266, stejně tak byly vyhodnoceny i prosklené terasové dveře ve fasádě do dvorního prostoru. V obou případech však posudek uvádí, že předmětná stavba nebude pro tyto otvory tvořit žádnou zastíňující překážku, neboť již za stávajícího stavu jsou zastíněny okapovou hranou přesahu střechy vlastní budovy č. p. 266. Předložený odborný posudek se zabývá prosluněním rodinného domu žalobkyně naprosto přezkoumatelně v intencích ustanovení § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb., podle nichž musí být prosluněny všechny byty a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. U samostatně stojících rodinných domů, dvojdomů a koncových řadových domů má být součet podlahových ploch prosluněných obytných místností roven nejméně jedné polovině součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu. Krajský soud konstatuje, že z úvah obsažených v odborném posudku ve vztahu k právní úpravě není zřejmá žádná neúplnost či zjevná rozpornost, ani nepřesvědčivost jím dovozených závěrů, tedy tento posudek je zcela použitelným podkladem pro předmětné správní řízení, a není ani nikterak v rozporu se znaleckým posudkem M. T., který se zabýval prosluněním zahrady (dvora) žalobkyně, naopak od tohoto posudku, který se zabýval prosluněním obytných místností. Oba tyto posudky pak správní orgány v následujícím řízení posoudí společně při řešení otázky souběhu imise zastínění s dalšími faktory v předmětné lokalitě (viz závěry soudu vyřčené výše).

IV.E) Opomíjení požadavku § 24 odst. 3 vyhlášky OTPV

[57] Ustanovení § 24 odst. 3 vyhlášky OTPV stanoví: „*Garáže, odstavná a parkovací stání, zejména pro nákladní automobily, autobusy, traktory a jiné dopravní prostředky, se umísťují mimo plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení, smíšené obytné, kromě staveb garáží, odstavných a parkovacích ploch pro ně určených v uzavřených prostorech zemědělských staveb a kromě odstavných a parkovacích stání pro speciální automobily policejní, požární techniky, lékařské pomoci, automobily obytné a obytné přívěsy, pokud tomu nebrání omezení vyplývající ze zvláštních předpisů.*“

[58] Zdejší soud konstatuje, že tento požadavek předmětné vyhlášky se netýká parkovacích stání, jejichž potřeba je vyvolána umisťovanou stavbou, jak se chybně domnívá žalobkyně, jelikož podle ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky OTPV se stavební pozemek vždy vymezuje tak, „*aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky.*“ Podle ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. pak „*Odstavná a parkovací stání se řeší jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná část stavby, anebo na pozemku stavby, v souladu s normovými hodnotami, pokud tomu nebrání omezení vyplývající ze stanovených ochranných opatření.*“ Tento požadavek byl splněn, jak je patrné z předložené spisové dokumentace (a tento fakt žalobkyně ani nerozporuje). Umístění parkovacích stání na pozemku stavby pak není platnými předpisy nikterak regulováno a obecně je lze bezpochyby umístit i na hranici pozemku, což se v praxi, je-li soudu známo, zcela pravidelně děje.

[59] Stran námitky nepřiměřeného zvýšení dopravního zatížení, které by vzniklo umístěním parkoviště, pak k tomu krajský soud uvádí, že ve správním spisu není založen žádný podklad, který by z hlediska územního rozhodování shledal v tomto záměru porušení územně-plánovací dokumentace či obecně závazných právních předpisů. Z hlediska dotčení chráněných zájmů v území (hluk, zvýšení prašnosti, výfukové zplodiny) lze poukázat zejm. na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 4. 2014, č. j. 48305/2013-OVZ, dále také souhrnné vyjádření MěÚ Hustopeče, odboru životního prostředí ze dne 29. 11. 2011 a z dopravně-bezpečnostního hlediska též vyjádření Policie ČR ze dne 21. 11. 2011 a z hlediska požární ochrany závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru ze dne 16. 12. 2011 a další závazná stanoviska založená v předložené spisové dokumentaci. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nenavrhla k této námitce provedení žádných důkazů, ani nerozporovala konkrétní citovaná souhlasná stanoviska dotčených orgánů založená ve spise, krajský soud považuje tuto žalobní námitku za **nedůvodnou**.

IV.F) Nezákonné rozhodnutí stavebního úřadu o námitce občanskoprávní povahy

[60] Ustanovení § 89 odst. 5 poslední věta stavebního zákona stanoví: „*Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických práv.*“

[61] Žalobkyně především namítá, že za situace, kdy vede soudní spor proti osobě zúčastněné na řízení a) u civilního soudu týkající se existence věcného břemena průchodu a průjezdu k jejímu rodinnému domu, nemohou si správní orgány dle ustanovení § 89 odst. 5

stavebního zákona učinit o této otázce úsudek samy, neb jen soud může rozhodnout, v jakém rozsahu je dotčený pozemek zatížen věcným břemenem.

[62] Zdejší soud jednoznačně konstatuje, že pokud se v předmětném ustanovení mluví v souvislosti s řešením námitek účastníků řízení o „*existenci práva nebo rozsahu vlastnických práv*“, nutno pod tímto vyjádřením rozumět i práva vyplývající z věcných břemen, tedy věcná práva omezující vlastníka nemovité věci ve prospěch jiného. Mají totiž stejné důsledky jako vlastnické právo, když spočívají v právním panství nad cizí věcí, tedy omezují vlastníka takové věci v jeho rozhodování, byť v případě věcných břemen pouze částečně. Tento závěr odpovídá § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, v nichž jsou vymezení účastníci územního řízení a jež na věcná práva přímo odkazují (srov. také rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 8. 2010, čj. 30 Ca 39/2009-133).

[63] Ustanovení § 57 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*správní řád*“) pak stanoví: „*probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.*“

[64] Podle ustanoví § 64 odst. 1 písm. c) bod 2 správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce.

[65] Nicméně je třeba také uvést, že předmětné ustanovení § 89 odst. 5 poslední věta stavebního zákona nelze podle zdejšího soudu vykládat tak, že každá námitka občanskoprávní povahy stran existence nebo rozsahu vlastnických práv způsobuje výše uvedený procesní postup, tedy nutnost vyčkání rozhodnutí soudu a nemožnost stavebního úřadu udělat si o sporné otázce úsudek sám. Je nesporné, že námitka žalobkyně má občanskoprávní povahu. K tomu, aby mohl být učiněn přezkoumatelný závěr o zákonnosti procesního postupu správních orgánů, je nutno především posoudit, zda tato námitka žalobkyně má povahu předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu, tj. zda nezbytným předpokladem pro rozhodnutí v dané věci je vyřešení otázky existence věcného břemene průchodu a průjezdu k jejímu rodinnému domu. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by bylo na místě, aby stavební úřad územní řízení přerušil (a žalobní námitka by byla důvodná). V opačném případě, tj. pokud by stavební úřad dospěl k závěru, že se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu citovaného ustanovení, pak by mu nic nebránilo o této námitce rozhodnout (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 As 52/2010-83).

[66] V dané věci je ze spisové dokumentace zřejmé, že stavební úřad i žalovaný se tím, zda uplatněná námitka má či nemá povahu předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu, zabývali (i když ne výslovně s odkazem na předmětnou právní úpravu, ale stále ještě dostatečně jasně a přezkoumatelně) a konstatovali (viz str. 15 napadeného rozhodnutí), že „*pouhé dosud neprokázané tvrzení existence věcného břemene k pozemku parc. č. 620 (resp. po oddělení pozemek parc. č. 620/1) k.ú. Hustopeče neznemožňuje vydání územního rozhodnutí. I v případě, že by soud vyhověl žalobě a určil existenci věcného břemene, nebylo by toto břemeno stavbou dotčenou, neboť průchod i průjezd by bylo možno zachovat. Stávající vstup je v situačním výkrese respektován. V místě případného vstupu*

a vjezdu je navržena zpevněná plocha areálové komunikace s vjezdem, resp. 1 parkovací stání. Vzhledem k navýšenému počtu parkovacích stání [...] by případná absence či jiné využití jednoho parkovacího místa neměla vliv na zákonnost územního rozhodnutí.“

[67] Zdejší soud shledává, že výše uvedené zdůvodnění je jednoznačnou a dostatečnou odpovědí na otázku, zda uplatněná námitka má či nemá povahu předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu tak, že tuto povahu nemá a tedy soud s ohledem na výše uvedené a s ohledem na obsah spisové dokumentace konstatuje, že správní orgány v daném případě, když nepřerušily řízení a nevyčkaly na rozhodnutí soudu, postupovaly zcela zákonně. Zdejší soud se s výše uvedeným závěrem správních orgánů zcela ztotožňuje a dodává, že se v daném případě nejednalo o námitku žalobkyně, která by znemožňovala vydání územního rozhodnutí, jelikož, jak je patrné z dokumentace předložené k žádosti o územní rozhodnutí, tak tato dokumentace případné věcné břemeno zohledňuje, neboť stávající vstup na dvůr žalobkyně je v situačním výkrese respektován a průchod i průjezd by tak bylo možné zachovat. Soud uzavírá, že i v případě, kdyby civilní soud žalobě žalobkyně vyhověl a určil existenci věcného břemene, nebylo by toto břemeno umístěvanou stavbou nikterak dotčeno. Uvedená žalobní námitka je tedy **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[68] S ohledem na vše výše uvedené, po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci bylo vydáno rozhodnutí, které je založeno na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisech a vyžaduje doplnění. Soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s, zejména uvedenými v bodech [34], [35] a [53] až [56] tohoto rozsudku.

[69] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

[70] Úspěšné žalobkyni zastoupené advokátem přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a sepis žaloby) a dále 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Celkově je mimosmluvní odměna stanovena ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč, tj. 8.228 Kč s DPH a dále pak žalobkyni náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 11.228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

[71] Osoby zúčastněné na řízení a), b), c) a d) nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jim přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. července 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu